

[H. C. Hansen.]

med sit skøn at komme det sandsynlige så nær som muligt. Men der er ting, der tyder på, og tyder afgørende på, at skønnet for indtægterne ligger i underkanten. Derfor er vore forslag ikke baseret på den betragtning — og de herrer kan godt spare snakken herom —, at der skal komme underskud på finansloven i det kommende år, men tværtimod på, at der bliver pæn balance. Mon ikke også den højtærede finansminister vil give mig ret i, at der er en gunstig udvikling i hans favør fra hans oprindelige skøn i tidligere finansår til hans nuværende resultat. Jeg tror, man uden videre kan fastslå dette. Sidste år havde han, såvidt jeg erindrers, skønnet 200 mill. kr. forkert i egen favør. Jeg vover dog ikke den påstand, at finansministeren på forhånd har beregnet 200 mill. kr. mere og derved tvunget rigsdagen til at vedtage så mange flere skatter. Men den beregningsmåde og de skøn, som den højtærede minister hidtil har anlagt, gør det sandsynligt, at stillingen er bedre, end man antyder i øjeblikket. Jeg ved godt, man vil sige, at en opposition, der ikke har adgang til administrationen og dens nærmere beregninger, ikke kan have en begrundet mening om et skøns rigtighed, dets angribelighed, dets holdbarhed; men jeg accepterer det bare ikke. Jeg er sikker på, at regeringspartierne heller ikke accepterer det. Jeg havde i 1949 en skattediskussion med den nuværende højtærede indenrigs- og boligminister, vi diskuterede det samme spørgsmål, og jeg tør nok sige, at det ærede medlem hr. Aksel Møller, den nuværende højtærede minister, gik mig på livet. Han var ikke af den opfattelse, at en opposition bare skulle sidde stille og acceptere regeringens skøn, tværtimod. Han sagde — hvis jeg må tillade mig et citat af den nuværende højtærede indenrigs- og boligminister Aksel Møller fra den 22. februar 1949, det står sp. 2977 —:

„Jeg har villet påvise, at den højtærede finansminister udfra gentagne undervurderinger af statens finansielle stilling har kunnet overtale en skeptisk rigsdag til ekstraordinære forhøjelser af skatterne. Jeg har villet påvise, at den højtærede finansminister i væsentlig grad har lagt vægten på at få netop de direkte skatter forhøjet langt ud over, hvad befolkningen og denne høje rigsdag ønskede at gå med til.“

Dette var argumentationen fra konserva-

tiv side overfor mig i sin tid; jeg gør bare opmærksom på det for en ordens skyld, fordi jeg ikke synes, det er klogt af finansministeren — hvad jeg har forstået af visse antydninger i udvalgsarbejdet at han ville ind på — at bestride oppositionens saglige ret til at opstille skøn overfor regeringen. Hvis jeg skal gøre en tilføjelse hertil, skal det være den, at jeg gjorde mig forleden den ulejlighed at bede om en afskrift af finansudvalgets forhandlingsprotokol, idet jeg af den nuværende finansminister, dengang det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, var kaldt op i finansudvalget den 15. december 1948, hvor den højtærede finansminister, dengang det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, angreb mig for det skøn over indkomsterne, som forelå, idet han fandt, at de var fuldstændig undervurderede, og mente, at det blev meget mere end det, som vi dengang havde anslået.

Det er bare for en ordens skyld, jeg nævner det, hvis der skal være diskussion om, hvad oppositionen kan skønne, og hvad regeringen kan skønne, og hvor skønnets holdbarhed, når alt kommer til alt, ligger. Vi mener, at der i høj grad er en rimelighed i det skøn, socialdemokratiet anstiller, og jeg bestrider på det mest bestemte, at der fra vor side er tale om at stile mod et underskud på det kommende års statsregnskab. Der er tale om at forhindre den højtærede finansminister i at opnå et overskud, som ikke har været tilsigtet. Der er tale om at gennemføre en lettelse for befolkningen indenfor en begrænset ramme og således, at sagligheden er taget i allerhøjeste grad i betragtning derved.

Men nu skal man altså høre, at regeringens forslag om forhøjelser af udgifterne i forhold til de oprindelige forslag og regeringens finansplan — altså de forhøjelser på et halvt hundrede millioner kroner — må anses for økonomisk forsvarlige og velbegrundede, fordi de er fremkommet gennem saglige forhandlinger til mange sider, medens den yderligere udgift, som vi har foreslået, vil få den hjemlige økonomi til at bryde sammen.

Jeg ønsker ikke at føre nogen lang økonomisk diskussion om dette spørgsmål, men hvis jeg skal sige et ord herom til det ærede medlem hr. Edvard Sørensen, vil jeg sige, at sådan angriber man kun dette forslag, fordi der er valg i luften — kun derfor! Og jeg forstår forresten ikke rigtig det